

Štev. 1.—XXVII.

ZVONČEK

September 1925.

Ljubljana.

Pozdravljena, Ljubljana bela,
pod sivi Grad postavljena,
pol vedno moška, pol vesela,
v razvojno pot napravljena!

Vršacev naših sneg in hosta
sosedu zvesta tebi sta
in branita, da megla gosta
z Barjã preveč ne dela zla.

Šent Peter kmetom potrka,
Miklavž gosposki nosi glas —
saj taka si, Ljubljana, prava:
po sredi mesto, zunaj vas.

Tam avbe zlate, bele peče,
na oknih nagelj, rožmarin,
tu ljubke deklice šumeče,
možjé resnobe in vrlin.

Tam roka pridna, dobra sreča,
zakladi zemeljskih dobrot,
od tu umetnost sloveča
v široki svet si krči pot.

Poljá in vrtov zelenjava
ob tebi spleta venec živ,
v cvetočih lehah mesto plava,
a govor ni mu brez kopriv.

Iz strojev tamkaj ropotanja
obeta žuljem se drobiž,
kdor je doslužil, njega v spanja
nevzdrarnost sprejme Sveti Križ.

Kam naši begajo koraki,
gre nam za zdravo rast mladik —
vse strogo to motré prvaki:
Prešeren, Trubar in Vodnik.

Minulost čuva svetle dneve,
ko plamen src in moč besed
podila robstva sta mrakove,
k svobodi dvigala naš svet.

Vrh Grada danes poigrava
z zastavo solnca se smehljaj —
Ljubljana naša, bodi zdrava,
ostaneš naša vekomaj!

E. Gangl.

